

C154 – ECO14

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2006-2007

29 maart 2007

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ECONOMIE, WERK EN SOCIALE ECONOMIE

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Jan Peumans tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over grensarbeid in Zuid-West-Vlaanderen	
Vraag om uitleg van de heer Louis Brill tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de frictiewerkloosheid in de regio Kortrijk-Roeselare	1
Vraag om uitleg van de heer Jan Laurys tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de plannen van de VDAB om (een deel van) de kosten voor kinderopvang van werkzoekenden te ondersteunen	7
Vraag om uitleg van de heer Jan Peumans tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de verhoging van de werkzaamheidsgraad van 50-plussers	10
Vraag om uitleg van de heer Steven Vanackere tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de overheveling van de tewerkstelling van mensen met een handicap van het VAPH naar de VDAB	13

Voorzitter: mevrouw Trees Merckx-Van Goey

Vraag om uitleg van de heer Jan Peumans tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over grensarbeid in Zuid-West-Vlaanderen

Vraag om uitleg van de heer Louis Bril tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de frictiewerkloosheid in de regio Kortrijk-Roeselare

De voorzitter: De heer Peumans heeft het woord.

De heer Jan Peumans: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn vraag gaat niet enkel over Zuid-West-Vlaanderen, maar over de grensoverschrijdende samenwerking tussen Vlaanderen, Wallonië en Brussel in het algemeen. De nood aan werknemers is in Zuid-West-Vlaanderen nog veel groter dan in andere regio's en mijn vraag werd ook geïnspireerd door de zelfstandigenorganisatie UNIZO, die hoopt dat tegen het einde van dit jaar de nodige politieke stappen worden gezet om het voor de Walen aantrekkelijker te maken om in onze regio te komen werken.

Ik zal niet uitweiden over de vergrijzing en dergelijke, maar het is algemeen bekend dat er op een aantal plaatsen een tekort is op de arbeidsmarkt. Dat tekort zal vooral in de regio Kortrijk voelbaar zijn. Al langer dan vandaag komen mensen uit Noord-Frankrijk in die regio werken. Dat is ook het geval in de beide Limburgen: Nederlanders komen in Belgisch-Limburg werken en Belgen gaan in Nederlands-Limburg werken. Dat soort fenomenen is van alle tijden.

Er schijnt een protocolakkoord in de maak te zijn tussen Frankrijk en België. Dat zal de problematiek van de mobiliteit tussen Vlaanderen en Wallonië nog versterken. Uit de krantenberichten leid ik af dat het protocol heel negatief zal werken op de tewerkstelling van Fransen in Vlaanderen.

Mijnheer de minister, sinds een aantal weken ben ik geabonneerd op Le Soir en daarmee maak ik deel uit van de 2 procent van de Vlamingen die dat zijn. In de krant las ik een heel interessant interview met u en uw Waalse collega, minister Marcourt. In Brussel en Wallonië is men vol lof over uw aanpak van de werkloosheid van jongeren in een aantal steden. Wat opviel is dat minister Marcourt ook lovend sprak over het model Kortrijk-Moeskroen. Hij merkte op dat het goed zou zijn als het

bestaande systeem ook wordt toegepast tussen Luik-Verviers en Tongeren-Hasselt. Aan Waalse kant is er dus een toenemende belangstelling voor het uitbreiden van het zogenaamde model Kortrijk-Moeskroen naar een aantal andere regio's.

Ik las in de krant ook een interview met mevrouw Arena, de voorzitter van de Franse Gemeenschapsregering. Zij had het over de 'écoles d'immersion'. Dat project sluit aan bij de problematiek van de tweetaligheid, die aan de orde was in het lopende project van Le Soir en De Standaard. Het Engels blijkt een aanmerkelijke voorsprong te nemen. Voor knelpuntberoepen in beide regio's vormt de tweetaligheid, Nederlands en Frans, nochtans een grote prioriteit.

Mijnheer de minister, in het interview met u werden ook een aantal cijfers vermeld. Daaruit blijkt dat 35.000 Walen in Vlaanderen en 18.000 Vlamingen in Wallonië werken. Er stonden ook gegevens in over Brussel en Vlaams-Brabant.

Belangrijk is dat twee jaar geleden, op 24 februari 2005, een samenwerkingsakkoord werd gesloten. Een jaar later, vorig jaar dus, gebeurde dat nog eens. Het zijn akkoorden die te maken hebben met de arbeidsbemiddeling en de bevordering van mobiliteit. Mijn vragen zijn geïnspireerd op die akkoorden. Ik zou graag weten hoe ze werken. Uit de krantenartikels leid ik immers af dat er aan de andere kant van de taalgrens een soort bereidheid begint te ontstaan om meer tijd en energie te stoppen in de grensoverschrijdende samenwerking.

Mijnheer de minister, in hoeverre werpt de samenwerking tussen FOREM en VDAB vruchten af? Hoe staat het met de ontwikkeling van taalopleidingen, zoals werd aangegeven in de beleidsbrief en ook heel duidelijk naar voren zou komen in de samenwerkingsakkoorden? Er is ook sprake van een mobiliteitsmonitor. Het lijkt me goed om te vernemen hoe uitvoering wordt gegeven aan een samenwerkingsakkoord dat 2 jaar oud is.

Wat zijn de resultaten van de bestaande samenwerkingsakkoorden tussen de regionale overheden?

Beschikt u over statistieken inzake de tewerkstelling van Walen in Vlaanderen en omgekeerd voor de provincies Henegouwen en West-Vlaanderen, maar ook voor andere grensregio's?

Welke rol kan het mobiliteitsbeleid en meer specifiek het openbaar vervoer in deze spelen? Hebt u daarover overleg met de Vlaamse en/of federale minister van Mobiliteit?

De voorzitter: De heer Brill heeft het woord.

De heer Louis Brill: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, in de regio Kortrijk-Roeselare is de werkloosheidsgraad bij de mannen gedaald tot 3,19 percent. Bij de vrouwen ligt dat cijfer iets hoger: 4,47 percent. De werkloosheid in West-Vlaanderen daalt dus, en er ontstaat frictiewerkloosheid, met alle gevolgen voor de bedrijven. Het wordt dus erg moeilijk om vacatures met mensen uit de eigen streek in te vullen.

We kennen het fenomeen van de grensarbeiders uit Frankrijk. Gelukkig is er een zeer goede arbeidsmigratie naar Vlaanderen. In de toekomst wordt dat wellicht een probleem, want het fiscaal gunstige regime voor die mensen zou op de helling komen te staan. We vrezen dat veel Fransen het in de toekomst minder aantrekkelijk zullen vinden om verre verplaatsingen naar Vlaanderen te maken. Er is geen goed openbaar vervoer aanwezig, en dus moeten ze met de wagen soms 100, 120 of 140 kilometer per dag afleggen om bij ons te komen werken. Vandaag is dat nog altijd een win-winsituatie, zowel voor de arbeiders als voor de bedrijven, dankzij dat fiscaal gunstige regime.

Verder is er een probleem met de mensen uit Henegouwen: ze zijn blijkbaar niet erg geneigd om naar West-Vlaanderen af te zakken. Enkele jaren geleden heeft de toenmalige minister Sauwens nog een rel uitgelokt met zijn uitspraak dat de Henegouwenars liever stempelen met West-Vlaams of Vlaams geld dan bij ons te komen werken. Wegens politieke redenen is daar nooit iets mee gebeurd. In elk geval is het een fenomeen dat ons de wenkbrauwen doet fronsen.

Mijn vragen zijn de volgende. Een: hoeveel werkzoekenden uit Henegouwen hebben het afgelopen jaar in West-Vlaanderen een job aanvaard? Twee: wat is de stand van zaken van het geplande samenwerkingsakkoord tussen de VDAB en de FOREM over de interregionale mobiliteit van de werkzoekenden? Drie: zullen de acties ter bevordering van die mobiliteit worden opgedreven, gezien het laagterecord van de werkloosheid in West-Vlaanderen? Vier: stijgt de vraag naar buitenlandse werknemers in West-Vlaanderen? Vijf: hoeveel buitenlandse werknemers werden voor elk knelpuntbezoek in West-Vlaanderen gevraagd?

De voorzitter: Mevrouw Poleyn heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyn: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik kom uit de regio van de heer Brill, en wil daarom even benadrukken dat het vinden van voldoende werknemers in Zuid-West-Vlaanderen een probleem is. De Belgische regering onderhandelt met de Franse regering over het grensarbeidersstatuut. Het is logisch dat dit statuut zal worden

afgeschaft, gezien de Europese regels over het vrije verkeer van personen. Dat zal echter tot problemen leiden voor de bedrijven in de grensstreek. Men zoekt daarom alternatieven in Wallonië.

Men mag echter niet vergeten dat er elders in West-Vlaanderen nog regio's zijn waar de werkloosheid groter is. Ik denk dan bijvoorbeeld aan de regio Oostende. In dat verband is de bekommernis van de heer Peumans over het stimuleren van de mobiliteit via het openbaar vervoer belangrijk. Langdurig werklozen nemen soms een job niet aan omdat de afstand naar het werk te ver is en er geen vervoer voorhanden is. Het probleem van de ontsluiting van bedrijventerreinen via het openbaar vervoer moet dus worden aangepakt.

Ten slotte wil ik het nog even hebben over het taalprobleem. Taal faciliteert de samenwerking van mensen met een verschillende moedertaal. Het loon is echter de belangrijkste motivatie, en niet zozeer de communicatiemogelijkheden. Toch is het belangrijk dat de minister, die ook bevoegd is voor onderwijs, de nadruk legt op meertaligheid. Hij wil een tiental projecten over immersie toelaten. Het eerste is in de regio Poperinge in uitvoering. Ik kan me voorstellen dat de eerste scholen die erop inspelen zich in de grensstreek bevinden.

De voorzitter: De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik wil deze vraag even aangrijpen om de zaak in een breder perspectief te bekijken. Kranteninterviews tonen aan dat de samenwerking tussen Vlaanderen en Wallonië op verschillende vlakken toeneemt. Sommigen zeggen dat de regionalisering van het arbeidsmarktbeleid niet meer hoeft als er grensoverschrijdend beter wordt samengewerkt en als de wetgeving overal op dezelfde manier wordt toegepast. Als aan die twee voorwaarden wordt voldaan, is de regionalisering van het arbeidsmarktbeleid een non-issue.

Ik wil u, mijnheer de minister, vragen of u die mening deelt. Wat is uw houding daartegenover? Welke argumenten ziet u, als men uitgaat van een regionalisering van het arbeidsmarktbeleid, om te stellen dat het absoluut niet zo is dat men dan niet langer kan samenwerken? Sommigen beweren dat hoe meer we splitsen, hoe meer muren we bouwen in plaats van bruggen.

De voorzitter: De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, ik wil ingaan op een aspect van de bijkomende vraagstelling van de heer Van den Heuvel. Het samenwerkingsakkoord in verband met de sluitende aanpak en het activeringsbeleid is afgesloten tussen de

federale regering en de gewesten. In het begin hebben wij vastgesteld dat in Wallonië FOREM trager op gang kwam. Dat heeft ook bij onze partij een aantal reacties uitgelokt. Wij vonden dat een onevenwichtig beleid. Ik denk dat het bericht dat vorige week in sommige kranten verscheen, dat Wallonië harder sanctioneert dan Vlaanderen, wat overtrokken is. Wij hebben nu de indruk dat het transmissiebeleid langzaam op gang komt in Wallonië, dat nu ook het sanctioneringsbeleid door de RVA beter wordt opgevolgd en dat men daar een achterstand aan het inhalen is. Is dat inderdaad zo? Kunt u bevestigen dat de lat, wat dat betreft, gelijk wordt gelegd?

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey: Mijnheer de minister, samenwerkingsakkoorden zijn goed omdat het daarbij over samenwerking gaat, maar voor het parlement zijn ze slecht omdat het parlement geen inbreng heeft in het tot stand komen ervan. De samenwerkingsakkoorden worden ons ter goedkeuring voorgelegd, maar we kunnen er geen punt of komma aan wijzigen. Ik vraag me dan ook soms af of er na het afsluiten van een samenwerkingsakkoord voor het parlement toch nog een taak is weggelegd om de evaluatie onder andere wegens de soms beperkte duurtijd van de samenwerkingsakkoorden, van iets nabijer te kunnen volgen. Zo kan in het parlement dan ook het nodige debat worden gevoerd over mogelijke wijzigingen en bijstellingen. Zo kan het parlement daarin meer dan ooit onze eigen verantwoordelijkheid opnemen. De samenwerkingsakkoorden met Brussel zijn nog niet zo oud, maar ik wil toch de vraag nu al eens stellen. Hoe wordt de opvolging van het samenwerkingsakkoord geregeld? Kunnen de formuleringen van de samenwerkingsakkoorden en de modaliteiten van samenwerking nog worden bijgestuurd?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Ik heb niet op alle vragen die de heer Peumans hier mondeling heeft gesteld, een precies antwoord. De heer Peumans heeft dezelfde problemen aangesneden als de heer Bril en de andere collega's. Maar hij heeft wel wat bijkomende gegevens gevraagd over bijvoorbeeld de tewerkstelling van mensen uit Henegouwen in Vlaanderen. Ik heb die gegevens niet mee en ik vrees dat het ook niet zo eenvoudig is om daarop het antwoord te geven. Maar ik heb wel veel andere elementen en gegevens bij me en ik kan wel op sommige van de bijkomende bedenkingen en vragen van de heer Peumans antwoorden.

Laat mij beginnen met wat ik aan gegevens heb in de voorbereiding van mijn antwoord. Dat volgt een beetje het schema van de vragen van de heer Bril.

Er bestaat op dit ogenblik tussen alle gewesten en gemeenschappen van ons land een globaal samenwerkingsakkoord over de mobiliteit van werkzoekenden.

Dat akkoord dateert van 24 februari 2005. De uitvoering ervan is niet meteen op volle snelheid gekomen omdat er heel wat technisch werk nodig was om de principes uit het akkoord uit te voeren, maar ik kan inzake realisaties het volgende zeggen.

Wat de informatie-uitwisseling over werkaanbiedingen en over het zoeken naar werk betreft: sinds juni 2006 wisselen de VDAB, de FOREM en de BGDA een aantal soorten vacatures automatisch uit. Het gaat om de vacatures voor een knelpuntheroep, vacatures met een looptijd van meer dan 42 dagen, vacatures voor een tewerkstelling in een andere regio en de vacatures waarvan de consultant van oordeel is dat ze moeilijk in te vullen zijn. Sinds oktober 2006 worden ook interimvacatures uitgewisseld. De uitgewisselde vacatures worden gepubliceerd op elkaars website. Bij de VDAB zijn de vacatures ook opgenomen in de interne werksystemen voor de consultants. De Duitstalige dienst voor arbeidsbemiddeling, de ADG, zal zich op termijn ook aansluiten bij de automatische vacatureuitwisseling.

Wat de afstemming van beroepen en functiebenamingen betreft: in functie van de automatische uitwisseling van vacatures werd gewerkt aan een afstemmingstabel voor beroepen tussen de drie gewesten. Deze tabel vormt de basis voor de geautomatiseerde vacatureuitwisseling. Om de vacature-uitwisseling nog vlotter te laten verlopen, heeft de VDAB nu ook werk gemaakt van een omzettingstabel voor studiedomeinen. Dat wil zeggen dat men Waalse studiedomeinen omzet in Vlaamse studiedomeinen en omgekeerd. De studiedomeinen en -richtingen blijken immers aanzienlijk te verschillen in Vlaanderen en Wallonië. Op langere termijn – ik spreek van een termijn van drie jaar – biedt het AGORA-project vanuit de Kruispuntbank Sociale Zekerheid een oplossing. Dit project heeft als doelstelling een datawarehouse voor statistieken en onderzoeksdoeleinden op te richten. Hiervoor wil men onder andere een overkoepelend codesysteem ontwikkelen voor beroepen en ook een systeem voor studiecodes.

Het bevorderen van taalopleidingen en het organiseren van transregionale opleidingen wordt behartigd door twee werkgroepen, de werkgroep 'Talen' en de werkgroep 'E-leren'. De werkgroep 'Talen' heeft een overzicht opgesteld van vraag en aanbod voor workshops en van taalonderdompelingen per regio en per publieke opleidingsverstrekker.

De onderdompeling beoogt de cursisten in te schakelen in gelijkaardige opleidingen in een andere taalregio, tegen het einde van hun opleiding. Vakworkshops in een opleidingscentrum worden geleid door een instructeur-native speaker uit de andere taalregio. Het is de bedoeling dat overzicht te bezorgen aan alle oplei-

dingscentra, en vervolgens de workshops of onderdompelingen in de verscheidene regio's te organiseren.

Een ander concreet voorbeeld van samenwerking is de samenwerking tussen VDAB en FOREM op het vlak van transport. Het gaat hier om de volgende acties: de ontwikkeling van taal oefeningen bij het gebruik van de vrachtwagensimulator; de ontwikkeling van een overlevingskit – als we dat zo mogen noemen – ‘Parler routier’ bij de opleiding tot vrachtwagenbestuurder; de uitwisseling van cursisten voor praktijklessen met de vrachtwagen en de simulator gedurende tweemaal een halve dag; een vakworkshop ‘Vaststelling van een ongeval’ verzorgd door een anderstalige spreker.

De prioriteiten van de werkgroep e-leren zijn: een virtuele samenwerkingsruimte of community opzetten, e-learningproducten uitwisselen en een uitwisseling en begeleiding op afstand van cursisten uit een andere regio opzetten. Ik geef enkele concrete voorbeelden. De werkgroep organiseert in mei een pedagogische workshop over de diverse gebruiks- en begeleidingsmogelijkheden van cursisten. De publieke beroepsopleidingsdiensten werken samen een opleidingsproject via e-leren uit voor sorteerders en ophalers van FOST Plus. Het project Franel, een e-learningproduct voor het aanleren van talen, kan vanaf 2008 opnieuw worden opgestart in de vorm van een Interreg-project. De Belgisch publieke opleidingsinstellingen zullen hieraan meewerken.

Dan kom ik tot het opnieuw inschakelen van werknemers die het slachtoffer zijn van een collectief ontslag. Ons samenwerkingsakkoord bepaalt dat bij collectieve ontslagen van meer dan 250 werknemers, waarvan minimaal 50 werknemers in een ander gewest of een andere gemeenschap wonen, een sociaal noodplan wordt opgesteld. In dat noodplan worden de modaliteiten van een gezamenlijke tussenkomst door de gewesten en de Duitstalige Gemeenschap vastgelegd. Een dergelijk plan is momenteel opgemaakt naar aanleiding van het collectief ontslag bij Volkswagen in Vorst. Daarnaast is er ook een werkgroep die de samenwerkingsmodaliteiten bij ontslagen van minder dan 250 werknemers zal vastleggen. Deze werkgroep heeft ook beslist om tweemaal per jaar good practices uit te wisselen.

De regio's Kortrijk en Moeskroen, dus Zuid-West-Vlaanderen en Henegouwen, zijn voorlopers qua interregionale samenwerking. De samenwerkingsverbanden tussen de beide regio's zijn in het verleden ontstaan, naar aanleiding van vroegere bilaterale samenwerkingsakkoorden. Dat levert toch wel wat op. Ik geef u een aantal verwezenlijkingen. Zo zijn er om te beginnen onze “ambassadors”, hoewel dat misschien een iets te zwaar woord is. Waar komt dit op neer? Bij FOREM in Moeskroen en de VDAB in Kortrijk zijn panelen aangebracht waarop informatie over vacatures, opleidingen en beurzen uit de andere taalregio wordt aangebracht. Ook jobkranten,

folders en dergelijke worden uitgewisseld. De coördinatie van deze informatie-uitwisseling gebeurt aan Vlaamse en Waalse kant door een ambassadeur.

Ook worden in het kader van de geautomatiseerde vacaturewerking wekelijks vacatures actief gevolgd. In totaal werden in 2006 al ongeveer 200 vacatures interregionaal behandeld. Uit een steekproef blijkt dat dit resulteerde in de aanwerving van vijftig Waalse werkzoekenden in Vlaamse bedrijven, terwijl vier Vlamingen aan de slag gingen in Wallonië. Dat is een bescheiden begin, maar het toont aan dat er dingen zijn die werken.

FOREM heeft bovendien beslist om de Waalse werkzoekenden die geïnteresseerd zijn in tewerkstelling in Vlaanderen, extra te laten begeleiden door eigen consultants. Er wordt hun, in samenwerking met de VDAB, een sollicitatietraining aangeboden. Deze werkzoekenden kunnen in de VDAB-jobclub een korte module volgen, waarbij wordt ingegaan op de arbeidsmarktcultuur in Vlaanderen. Bovendien worden een aantal technische termen vertaald.

Er is ook een uitwisseling van Vlaamse en Waalse cursisten in de transportsector. Zij krijgen de gelegenheid om in het andere landsgedeelte de opleiding deels mee te volgen. Tien Waalse cursisten kwamen naar de VDAB, terwijl acht Vlaamse cursisten naar FOREM gingen.

In de tertiaire sector krijgen de Vlaamse cursisten van het opleidingscentrum in Roeselare de kans een Frans taalbad te volgen in het callcenter van FOREM. De Waalse cursisten van de bediendeopleiding kunnen in het opleidingscentrum van Roeselare een korte module sollicitatietraining volgen in het Nederlands. Tweetalige of Franstalige werkzoekenden die in Vlaanderen wonen en geïnteresseerd zijn in tewerkstelling in Wallonië, kunnen bij FOREM een sollicitatietraining volgen en omgekeerd. Er zijn ook nog specifieke projecten, zoals jobbeurzen en specifieke rekruteringsacties voor bedrijven, zoals Prefadim in Deerlijk of Stow in Wevelgem en Dottignies.

Ook in de regio's Kortrijk en Moeskroen wordt taal, ondanks al deze acties, nog altijd als een rem ervaren voor de mobiliteit van werkzoekenden van Wallonië naar Vlaanderen. Recent heeft mijn Waalse collega, minister Marcourt, een actieplan met betrekking tot talenkennis opgestart. In dat kader zal FOREM in samenwerking met de VDAB taalstages organiseren voor werkzoekenden. De andere taalgrensregio's zijn begin dit jaar begonnen met de uitbouw van een samenwerking, gelijkaardig aan de samenwerking Kortrijk-Moeskroen. Zo bestaat er ook al een samenwerking tussen Oudenaarde/Ronse en Doornik. Tussen Limburg, Luik en de Duitstalige Gemeenschap en tussen

Vlaams-Brabant, Waals-Brabant en Brussel hebben de eerste gesprekken plaatsgevonden.

Mijnheer Peumans, ik kom dan tot uw bijkomende vraag over onze plannen voor de toekomst. Ik heb daar al vrij uitvoerig over vergaderd met minister Marcourt. We hebben ook al een en ander aangekondigd in *Le Soir*. De VDAB onderzoekt momenteel hoe we deze samenwerking voort kunnen intensifiëren. Het is de bedoeling vijf antennes op te richten, voor de assen Kortrijk/Roeselare/Ieper-Moeskroen; Aalst/Oudenaarde-Doornik/Ath; Vlaams-Brabant-Waals-Brabant-Brussel; Limburg-Luik/Huy-Eupen. We hebben dus gekeken naar het hele grensgebied, dus ook Limburg komt daar natuurlijk in beeld. In deze antennes zal een VDAB-personeelslid zich exclusief bezighouden met de interregionale samenwerking, meer specifiek op het vlak van arbeidsbemiddeling, met het toeleiden van Waalse werkzoekenden naar Vlaamse vacatures, bijvoorbeeld knelpuntvacatures, en de ondersteuning bij de invulling van deze vacatures, bijvoorbeeld via een individuele beroepsopleiding op de werkvloer of Nederlandstalige sollicitatietraining.

We denken ook aan acties op het vlak van opleiding: bijvoorbeeld het faciliteren van stages voor Waalse cursisten in Vlaanderen of webtaalcursussen. Vanuit de VDAB organiseren we, ook voor werkzoekenden, in de opleiding een stage in bedrijven. Dat is een formule. Er is geen enkele reden waarom de VDAB dat enkel in Vlaanderen zou doen of, omgekeerd, FOREM enkel in Wallonië. Ik heb de heer Marcourt gezegd dat actieve antennes ook aan de mensen zouden kunnen vertellen dat we Nederlandse taal instructie kunnen organiseren op de werkvloer. Daarvoor bestaat interesse, denk ik.

Wanneer u verder gaat over Mobiliteit, komt u bij de bevoegdheden van minister Van Brempt. Vanzelfsprekend schenkt zij veel aandacht aan woon-werkverplaatsingen. Dat is een belangrijk deel van alle verplaatsingen. Voor Kortrijk en Moeskroen zijn er twee verbindingen van De Lijn: lijn 16 Kortrijk-Rollegem-Moeskroen en lijn 83 Kortrijk-Aalbeke-Moeskroen. Dat zijn twee lijnen met een uurfrequentie. We zijn ons ervan bewust dat een hogere frequentie en mogelijk nieuwe verbindingen met het openbaar vervoer terechte vragen kunnen zijn voor woon-werkverplaatsingen.

Daarom werkt De Lijn actief mee aan de grensoverschrijdende werkgroepen: Plate-forme transfrontalière Flandre-Dunkerque-Côte d'Opale of het permanent Grensoverschrijdend Samenwerkingsplatform West-Vlaanderen; de Frans-Belgische parlementaire werkgroep met de technische groep Transport, Mobiliteit en Telecommunicatie; de klankbordgroep HST4I, die een studie doet over de verbinding van de Kortrijkse regio naar Lille met inbegrip van Moeskroen; en de technische groep Etudes tram-train région Métropole Lille. Op

basis van de informatie-uitwisseling in deze werkgroepen, kan De Lijn nagaan op welke verbindingen er het meeste potentieel aanwezig is voor beter grensoverschrijdend openbaar vervoer.

Is er een stijgende vraag naar buitenlandse werknemers in West-Vlaanderen? Dat antwoord ligt niet zo eenvoudig. Alleen de buitenlandse werknemers die niet de nationaliteit bezitten van een EU-lidstaat, evenals personen uit de nieuwe EU-lidstaten, waarvoor actueel een overgangsregeling betreffende het vrije verkeer van werknemers van toepassing is, moeten over een arbeidsvergunning of arbeidskaart beschikken. In 2006 werden voor de provincie West-Vlaanderen 3831 arbeidsvergunningen en arbeidskaarten toegekend. Zoals ik net zei, geeft dat geen volledige indicatie van het aantal buitenlanders dat in West-Vlaanderen tewerkgesteld is. Het geeft wel een indicatie van de stijging: 3831 is een stijging van 40 procent ten opzichte van 2005 en 2004.

Ik kan u meer details geven over hoe dat verdeeld is. Een klein groepje van 17 voorlopige arbeidsvergunningen werd toegekend aan Afghaanse asielzoekers en personen waarvoor de behandeling van hun regularisatieaanvraag van januari 2000 nog steeds in behandeling is. Dat is een arbeidsvergunning voor één jaar.

Er werden 1503 arbeidskaarten C toegekend aan personen die om een andere reden dan werk in België een tijdelijke verblijfsvergunning bekwamen en waarvoor de normerende overheid een tewerkstellingsmogelijkheid voorziet gedurende dit wettige verblijf. Het gaat bijvoorbeeld om ontvankelijk verklaarde asielzoekers, buitenlandse studenten, gezinshereniging van niet EU-onderdanen gedurende de onderzoeksfase van de echtheid van het huwelijk en vreemdelingen die verblijfsrecht bekwamen op basis van een duurzame relatie.

Arbeidsvergunningen en arbeidskaarten B, evenals de weinig gebruikte A, worden toegekend op basis van een individuele aanvraag van een werkgever. Deze arbeidsvergunning en arbeidskaart worden toegekend voor een maximale duur van één jaar en zijn hernieuwbaar. In 2006 werden 2303 eerste aanvragen als hernieuwingen toegestaan. Dat is een belangrijke groep, want in 2005 waren het er maar 822.

Wij hebben tevens de beslissing genomen om voor een lijst van 112 beroepen een versoepelde procedure voor toekenning van arbeidsvergunningen en arbeidskaarten te implementeren voor de acht in 2004 toetredende nieuwe lidstaten. Vanaf dit jaar is het ook van toepassing op mensen uit Roemenië en Bulgarije. De nieuwe regeling is er sinds 1 mei 2006. Vanaf die datum tot 31 december 2006 werden voor de provincie West-Vlaanderen binnen deze context 1634 arbeidsvergunningen en arbeidskaarten B afgeleverd.

Binnen de context van de versoepelde regeling gaat het vooral om seizoen- en gelegenheidswerkers in de tuinbouw, Paritair Comité 145. Het betreft hier een regeling die toelaat dat een werknemer op basis van een gunstige fiscale en RSZ-regeling gedurende maximum 65 dagen op jaarbasis tewerkgesteld wordt. Van de 1634 in het kader van de versoepelde regeling, werden er 1248 toegerekend in het kader van een knelpuntberoep in de seizoen- en gelegenheidssector in de tuinbouw.

Mevrouw Poleyne verbond dit thema aan mijn talenbeleidsnota. Ik kan mij inbeelden dat er in grensstreken, bij Frankrijk, Duitsland of de taalgrens, een meer dan gewone interesse is om in te gaan op mijn oproep voor CLIL, Content and Language Integrated Learning. Die oproep wordt nu gelanceerd, dus ik heb er eigenlijk nog geen zicht op. Het is begrijpelijk dat men in Poperinge geïnteresseerd was, omdat men daar heel veel te maken krijgt met Frankrijk.

De heer Van den Heuvel vraagt of de vaststelling dat we dergelijke uitwisselingen met Wallonië organiseren in ons beleid, betekent dat regionalisering een non-issue is. Dat is het absoluut niet. Je kunt dat perfect doen vanuit je bevoegdheden. En je kunt dat blijven doen als je bevoegdheden groter worden.

Ik begrijp niet dat sommige mensen, zoals professor Marc De Vos van de universiteit van Gent, zeggen dat we nu allerlei barrières opwerpen voor de mobiliteit. Het tegendeel is waar. Als je het werkgelegenheidsbeleid decentraliseert en een grotere verantwoordelijkheid bij de gewesten legt, gaat de druk om samen te werken groter worden, maar men gaat wel samenwerken vanuit de eigen bevoegdheid en de eigen verantwoordelijkheid. Dat argument lijkt mij dus niet juist.

De heer Laurys vroeg hoe het met de sanctionering zit. In alle eerlijkheid: ik weet het niet. Wij hebben een evaluatierapport gekregen van de RVA. Wij zijn dat nog aan het bekijken.

De heer Jan Peumans: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Is dit een eerste evaluatie of is er nog meer dan uw toch al uitgebreide antwoord?

Minister Frank Vandenbroucke: Ik heb alles gezegd wat ik kon zeggen. U had het doel om te evalueren. Dat is nieuw en het schiet nog maar net uit de startblokken, maar er is veel enthousiasme over in de betrokken instellingen.

De heer Jan Peumans: Ik ben blij dat te horen. Ik wil nog even terugkomen op het interview en aansluiten bij wat de heer Van den Heuvel zei over regionalisering van alles wat met tewerkstelling en controle te maken heeft. Er was een grote tegenspraak tussen uw opvatting en die

van minister Marcourt, de Waalse minister van Werk. Dat was heel opvallend.

Het is positief dat u de vijf antennes hebt opgericht, met een aantal heel duidelijke opdrachten. Wij gaan dat dit keer ook vanuit de Limburgse context volgen. Er zijn knelpuntberoepen die niet ingevuld raken in Vlaanderen. Een aantal Walen kan daarvoor bij ons komen werken. Dat kan alleen maar een positieve ontwikkeling zijn, zeker in de grensstreek. Er zijn op dat vlak zeker nog enkele bijkomende mogelijkheden. We gaan dat met veel plezier verder opvolgen.

De heer Louis Bril: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn vrees is waarheid geworden. Ik beschuldig echter niemand. Het gaat gewoon allemaal erg langzaam. Er is ook een mentaliteitsprobleem bij de mensen die vanuit Henegouwen naar Vlaanderen komen. Ik heb de indruk dat zij niet erg geneigd zijn om af te zakken naar de regio Kortrijk, hoewel de afstand tussen Doornik en Kortrijk amper 28 kilometer bedraagt. Er zijn mensen die van veel verder komen, bijvoorbeeld uit Frankrijk, onder andere via carpooling. Dat is dus wel degelijk mogelijk.

Mijnheer de minister, de cijfers die u genoemd hebt, bewijzen het. In 2006 zijn er 3.831 arbeidsvergunningen uitgereikt aan buitenlandse werknemers. Dat is een stijging van 40 procent in vergelijking met 2004. Daartegenover staan amper 50 mensen die in 2006 vanuit Wallonië naar Vlaanderen zijn komen werken. Dat is een druppel op een hete plaat. Daarmee zullen we het niet redden. Wanneer bovendien het fiscale regime straks wijzigt, zullen veel minder mensen de inspanning doen om de verplaatsing vanuit Frankrijk te maken.

Is het mogelijk om de mentaliteitswijziging te bespoedigen, eventueel met rigoureuzere maatregelen? Ik verwijs nog eens naar de rel die de heer Sauwens destijds, toen hij nog minister was, gehad heeft. Hij vroeg strenge maatregelen, zoals een schorsing, maar werd zeer kordaat teruggefloten. Dat wijst erop dat daar een zeer groot probleem zit. Blijkbaar ziet de overheid geen mogelijkheden om dat op te lossen. Vandaar dat ik bezorgd ben en blijf over de toekomst van de bedrijven in West-Vlaanderen.

Vijftig mensen die vanuit Wallonië komen werken, dat is niets. Daartegenover staat dat er 3.831 vergunningen uitgereikt zijn aan personen van buiten de EU. Als je daar het aantal personen van binnen de EU bij rekent, is dat nog een pak meer. Dan heb je een verhouding van één percent of minder mensen uit Wallonië. Dat kan niet.

Mevrouw Sabine Poleyne: Mijnheer de minister, ik dank u voor het uitgebreide antwoord. Ik wil aanvullend vragen of u betrokken bent bij de onderhandelingen die de Belgische regering met Frankrijk voert.

Minister Frank Vandenbroucke: Ik heb daar inderdaad niet op geantwoord. Ik ben verrast dat u denkt dat dat snel tot een conclusie zal leiden. Ik ben daarvan niet op de hoogte. Maar het zou kunnen dat mij iets ontgaan is.

Mevrouw Sabine Poleyn: De laatste informatie die ik heb, is de parlementaire vraag die de heer Deseyn op 30 januari gesteld heeft aan minister Reynders. De minister gaf aan dat het het standpunt van de federale regering is om zo snel mogelijk tot een oplossing te komen. Ik kan natuurlijk moeilijk inschatten hoe snel die intentie in de praktijk zal worden omgezet.

Ik zou wel graag weten of er een onderzoek is naar het effect op de arbeidsmarkt.

Minister Frank Vandenbroucke: Het effect is enorm. Het parafiscsysteem, de combinatie van het parafiscale en het fiscale systeem, voor Franse werknemers die in Vlaanderen gaan werken, heeft een enorm effect op de netto koopkracht van die personen. Het is niet verwonderlijk dat ze een afstand van 60 of 70 kilometer afleggen. Veel heeft te maken met de mentaliteit, maar er is zeker ook een financieel aspect. Voor wat die mensen extra verdienen, legt men gemakkelijk 60 of 70 kilometer af.

Ik ben echter niet zo optimistisch over onze mogelijkheid om daar, samen met de Fransen, snel iets aan te veranderen. Zo'n belastingsysteem zit immers meestal nogal stevig in elkaar. Ik weet niet hoe groot de motivatie is om het systeem te veranderen, maar in elk geval is het effect heel erg duidelijk.

De heer Louis Bril: Mijnheer de minister, de nettowinst per maand bedraagt 500 euro of 20.000 oude Belgische frank. Dat is natuurlijk de moeite waard. Als dat extra bedrag wegvalt, valt er ook een belangrijke motivatie weg en zullen de problemen in West-Vlaanderen zich nog scherper stellen dan nu al het geval is.

Mevrouw Sabine Poleyn: Dat is de reden waarom ik dit nog even ter sprake bracht. Als het op korte termijn toch zou worden afgeschaft, dan is het belangrijk dat de federale minister contact opneemt met de regionale ministers die bevoegd zijn voor de werkgelegenheid. Het effect op de regionale arbeidsmarkt is immers groot. Het zou goed zijn om de gevolgen eens in kaart te brengen, om te bekijken hoe de problemen ondervangen kunnen worden en om te zoeken naar andere manieren om te stimuleren.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw Poleyn, ik voel me niet bijzonder geroepen om een fiscale discussie te voeren. Ik begrijp wat u en de heer Bril zeggen, maar ik denk eerlijk gezegd niet dat men zo snel een oplossing zal vinden.

De voorzitter: De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, u hebt het verschillende keren gehad over taalopleidingen die worden aangeboden. De VDAB moet daartoe een extra inspanning leveren. Gezien de belabberde taalopleidingen in het zuiden van het land, begrijp ik natuurlijk wel dat we moeilijk mensen uit Henegouwen hier kunnen laten werken als ze geen Vlaams of Nederlands verstaan. Is er een of andere compensatie? Zal de VDAB de cursussen doorfactureren die worden ingericht voor mensen die door FOREM worden gestuurd? Of vallen de kosten van de cursussen volledig ten laste van het Vlaamse budget?

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey: Mijnheer Van Goethem, wij willen die werknemers, of niet soms? Het is het een of het ander.

Minister Frank Vandenbroucke: Ik heb absoluut niet gedacht aan doorfactureren. Gezien de schaarste op onze arbeidsmarkt is het feit dat mensen hier komen werken, pure winst voor de Vlaamse economie. Ik zie niet goed in waarom we dat zouden doorfactureren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Laurys tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de plannen van de VDAB om (een deel van) de kosten voor kinderopvang van werkzoekenden te ondersteunen

De voorzitter: De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn vraag betreft een uitspraak van uw voorzitter, waarover ik verwonderd was. Hij lanceerde het voorstel om de kosten voor de kinderopvang voor alleenstaande ouders gedurende minstens één of twee jaar door de VDAB ten laste te laten nemen. Eerst was het niet duidelijk of het alleen ging om de periode van de opleiding of ook tijdens het werken, maar later werd duidelijk dat de VDAB de kosten ook op zich neemt wanneer de alleenstaande ouder al aan het werk is. Het is de bedoeling om de drempel weg te nemen tussen werken, een opleiding volgen en werkloos zijn.

Een paar dagen later stelde de VDAB zelf een maatregel voor. Daar ging trouwens enkele maanden overleg binnen de VDAB aan vooraf. De VDAB zou aan de niet-werkende werkzoekenden in opleiding alle uitgaven voor buitenschoolse kinderopvang voor kinderen tot de leeftijd van 12 jaar terugbetalen.

Iemand met een slecht karakter – wat ik niet heb – zou kunnen beweren dat het gaat om de politieke recuperatie van een voorstel van de VDAB, maar wellicht gaat het om iets totaal anders of is het louter toeval.

Ik heb een aantal vragen bij het voorstel zelf. Er zou blijkbaar een speciaal budget voor worden uitgetrokken binnen de VDAB om de effectieve uitgaven voor de kinderopvang te betalen. Binnen de raad van bestuur van de VDAB zou daarover geen eensgezindheid bestaan. Volgens sommigen zou de uitgave ten laste moeten komen van het budget voor welzijn, zeker voor de kinderopvang in de periode dat de ouder aan het werk is. Mijnheer de minister, werd er een budget voor uitgetrokken? Hoeveel extra plaatsen in de kinderopvang kunnen hiermee gerealiseerd worden? Hoe vermijdt men het deadweighteffect? Met dergelijke maatregelen lopen we immers altijd het risico dat er geen bijkomende stimulansen voor werk worden gecreëerd, zodat ze een uitgave zijn zonder bijkomend tewerkstellingseffect. Ook dat moet ingecalculeerd worden. Waar komt de leeftijd van 12 jaar vandaan? Welke kosten zou de VDAB exact op zich nemen?

De voorzitter: Mevrouw De Ridder heeft het woord.

Mevrouw Annick De Ridder: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik sluit me graag aan bij deze terechte vraag van de heer Laurys. We zijn er zeker voorstander van dat wordt gezocht naar manieren om het werken te stimuleren. We merken dat het vooral voor alleenstaande ouders moeilijk is om die stap te zetten wegens de kosten of door de onmogelijkheid van kinderopvang.

Mijnheer de minister, ik heb twee vragen. Mijn eerste vraag betreft de controle. Het kan niet de bedoeling zijn dat er misbruiken ontstaan. Het zou immers kunnen dat mensen zich inschrijven, een opleiding volgen of eventjes solliciteren en dat na een week al opgeven, maar wel gedurende tien à twaalf maanden gebruik kunnen maken van het systeem van kinderopvang. Hoe gaan we controleren dat de maatregel ten gunste is van mensen die effectief een opleiding volgen of effectief werken? Verder wil ik de vraag van de heer Laurys herhalen: hoe zult u nagaan of de maatregel gunstige effecten heeft op de tewerkstelling? Het kan niet de bedoeling zijn om maatregelen te nemen die er niet voor zorgen dat er significant meer mensen aan werk worden geholpen.

De voorzitter: Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik ben blij met deze maatregel, want hij is nodig voor alleenstaande ouders die werk zoeken. Sommigen vinden het misschien vervelend, maar ik heb hier ook de taak om te wijzen op de belangen van Brussel.

Opleiding en kinderopvang zijn gemeenschapsbevoegdheden. Hoe zal dat in Brussel worden aangepakt? De Regionale Dienst Beroepsopleiding Brussel of RDBB is bevoegd voor de opleidingen in Brussel. Komt er voor Brussel een gelijkaardig systeem? Hoe zullen die trajecten naar tewerkstelling worden uitgebouwd? Ik veronderstel dat Vlaanderen zijn verantwoordelijkheid zal opnemen voor mensen die opleidingen via het zogenaamde VDAB-traject volgen. Het zou alleszins vreemd zijn als dat niet zou gebeuren, is het niet?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, geachte collega's, zoals gewoonlijk stelt de heer Laurys vragen waar hij het antwoord al op kent. Dat is een compliment, want hij bestudeert op voorhand het probleem. Hij kent de feiten. Tezelfdertijd maakt hij een politiek punt, want hij verbaast er zich over dat mijn partijvoorzitter dit soort van ideeën verdedigt. In overleg met de sociale partners en de VDAB ben ik daaraan al een aantal maanden in stilte aan het werken. We moeten het hele systeem van vergoedingen van de kosten van mensen die een opleiding volgen, herbekijken. We willen bijzondere aandacht schenken aan mensen die verantwoordelijkheden voor kinderen hebben en die het wegens die taak soms moeilijk hebben om een opleiding te volgen of te gaan werken.

Ik geef eerst een overzicht van de feiten. Voor werkzoekenden in opleiding voorziet de VDAB vandaag al in een aantal tegemoetkomingen. Zo krijgt een cursist, als hij op eer verklaart dat hij voor het volgen van de opleiding genoodzaakt is om in kinderopvang te voorzien omdat de kinderen nog geen toegang hebben tot het kleuteronderwijs, een forfaitaire premie van 4 euro per halve dag, als vergoeding voor de kosten van de opvang.

Deze forfaitaire premie houdt echter geen rekening met het aantal kinderen waarvoor in kinderopvang moet worden voorzien, want de vergoeding geldt slechts voor één kind. Er wordt ook geen rekening gehouden met wie in de kinderopvang voorziet: het maakt niet uit of de kinderen bij een zelfstandige onthaalmoeder, de grootouders of bij een door Kind en Gezin erkende kinderopvangdienst worden opgevangen. Ten slotte wordt er ook geen rekening gehouden met het gezinsinkomen waarover de cursist beschikt, terwijl in de erkende kinderopvang de kost afhankelijk is van het gezinsinkomen.

Dit systeem heeft als gevolg dat sommige cursisten met kinderen bijkomende kosten hebben om een opleiding te volgen. Wie meer dan één jong kind heeft, krijgt te weinig. Anderzijds krijgen sommigen via deze tegemoetkoming een extraatje als ze opleidingen volgen. Ik denk dan bijvoorbeeld aan mensen die vanwege

een laag gezinsinkomen minder dan 4 euro aan een erkende kinderopvangdienst moeten betalen.

Het was nooit de bedoeling van dit vergoedingssysteem voor kinderopvang om sommige ouders te bevoordelen en andere te benadelen. Het uitgangspunt zou moeten zijn dat iedere werkzoekende ouder de mogelijkheid heeft om kosteloos een opleiding te volgen. Daarom wordt het bestaande premiestelsel herzien. Men onderzoekt of een echt kosteloos systeem voor iedere werkzoekende ouder met kinderen kan worden uitgebouwd. Mijn partijvoorzitter heeft ook nog gezegd wat we verder nog voor ogen hebben, maar dat is nog niet aan de orde. Men kan overwegen om iemand die effectief begint te werken nog een tijdje bij te springen voor de kosten van de kinderopvang.

Ik kan nog niet op alle concrete vragen antwoorden, want het debat in de VDAB is nog gaande. De huidige premie kost 950.000 euro. Het voorstel dat momenteel in de raad van bestuur voorligt, hervormt de premie zo dat hij geldig is voor ieder kind waarvoor in kinderopvang moet worden voorzien en dat hij ook rekening houdt met het effectieve gezinsinkomen en de daaruit voortvloeiende prijs voor kinderopvang in een door Kind en Gezin erkende opvangdienst.

Momenteel wordt het voorstel in overleg met minister Vervotte op zijn praktische haalbaarheid getoetst. Ook wordt onderzocht of het in de bestaande reglementering van Kind en Gezin kan worden ingepast. Tegen begin april verwachten we hierover duidelijkheid, ook op budgettair vlak. De wat principiële vraag is gesteld: hoeveel zullen wij moeten betalen als de VDAB bijspringt en dus zorgt voor inkomsten voor instellingen die ressorteren onder Kind en Gezin? Het is geen eenvoudige vraag, en ik hoop binnen enkele dagen een antwoord te hebben.

Op de tweede vraag heb ik al eerder geantwoord: het nieuwe voorstel wil aan iedere werkzoekende ouder in opleiding de kosteloosheid van de opvang garanderen. Waar komt de leeftijdslimiet van 12 jaar vandaan? Vandaag wordt in de premie voorzien tot het kind op de kleuterschool terecht kan. Echter niet alle VDAB-opleidingen worden tijdens de schooluren aangeboden. Zo'n reorganisatie van de VDAB-opleidingscapaciteit zou ook niet erg kostenefficiënt zijn. Daarom wordt in het ontwerp van voorstel ook in een terugbetaling voor de voor- en naschoolse kinderopvang voor kinderen tot 12 jaar voorzien.

Hoe zit het met de kostenverdeling? VDAB zou volgens het ontwerp van voorstel de effectieve, werkelijke kost dragen van een ouder die afhankelijk van het gezinsinkomen voor de kinderopvang in een door Kind en Gezin erkende opvang moet betalen. Dat moet nog worden geconcretiseerd.

Mevrouw Roex vroeg terecht hoe we dat in Brussel zouden doen. Daarop moet ik nog even het antwoord schul-

dig blijven want je hebt hier inderdaad te maken met een gemeenschapsbevoegdheid. De VDAB oefent gewest- en gemeenschapsbevoegdheden uit. Ik durf niet te improviseren hoe we dat in Brussel doen, hoewel dat natuurlijk in principe dezelfde problematiek is, met dezelfde partner. Daar is het ook een zaak van welzijnsbeleid en van Kind en Gezin. Hoe we dat via de RDBB precies gaan organiseren, durf ik nu niet te zeggen.

Wat de controle betreft, ga ik er van uit dat je in een dienstverlening als de VDAB dicht bij de mensen in kwestie zit. Als je door middel van een enquête voor de hele bevolking een onderscheid zou maken tussen wie nood heeft aan kinderopvang en wie niet, zou je nogal bedot kunnen worden. Je hebt hier te maken met mensen die vaak in een begeleidingstraject zitten, die een persoonlijk contact hebben met onze consultants – voor hen is het niet zo eenvoudig om op grote schaal te bedriegen. Daar ga ik van uit. Maar controle is inderdaad nodig. We zullen wel eens punctuele controles moeten doen.

De voorzitter: De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys: Ik dank u, mijnheer de minister, voor uw antwoord. In heb begrepen dat een aantal maatregelen nog in uitvoering moeten worden gebracht. Het is alleszins zo dat het voorstel voortgaat, en dat het niet alleen over alleenstaande ouders gaat.

Minister Frank Vandenbroucke: Binnen de VDAB wordt het omvattend aangepakt, de zorg voor de alleenstaande past daarin. Die zorg gaat wel een stukje verder dan alleen de opleidingskost. Dat laatste hebben we binnen de VDAB nog niet echt op de agenda.

De heer Jan Laurys: Ik vermoed dat de onderhandelingen met minister Vervotte gaan over het overnemen op het ogenblik dat er een tewerkstelling is.

Minister Frank Vandenbroucke: Het gaat ook over de vraag met welk tarief je moet werken.

De voorzitter: De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel: Ik ben blij dat het over de hele groep van werkzoekenden gaat en niet enkel over alleenstaanden.

Minister Frank Vandenbroucke: Als die instaan voor kinderen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Peumans tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de verhoging van de werkzaamheidsgraad van 50-plussers

De voorzitter: De heer Peumans heeft het woord.

De heer Jan Peumans: Mijnheer de minister, ik kom altijd graag tussen als het gaat over mijn leeftijdsgroep. U hebt onlangs eens cijfers gegeven. In hoeverre moet het activeren van de 50-plussers worden bijgestuurd? Mijn vraag is voor een deel geïnspireerd door een groot-schalige enquête die is gevoerd door het Neutraal Syndicaat voor de Zelfstandigen bij 688 werkgevers met maximaal vijftig mensen in dienst.

De meeste werkverschaffing gebeurt door kleine werkgevers. Men is altijd te vlug geneigd om te zeggen dat het de grote bedrijven zijn. Dat is niet zo. Die werkgevers kwamen uit verschillende sectoren: distributie, horeca, industrie enzovoort. 33 percent zegt actief 50-plussers aan te werven. Uit de conclusie van het onderzoek komen vier zaken naar voren. Ten eerste: 50-plussers zijn te duur. Dat hoort men overal zeggen. Maar men wijst daarbij ook op een tegenspraak. Enerzijds krijgt de werkgever een aantal premies om alsnog 50-plussers aan het werk te krijgen. Wij kennen allemaal die premies, ik denk dat er 30 miljoen euro voor is uitgetrokken. Anderzijds zitten we met de zogenaamde outplacementverplichting. Ten tweede is er het vermeende gebrek aan flexibiliteit. Wie wat ouder wordt, is niet meer zo flexibel. Punt drie is dat wij, 50-plussers, fysiek niet meer zo in staat zijn om een aantal dingen te doen. Het hangt ervan of je nog veel aan sport doet en gaat wandelen en zo. Dat geldt niet voor iedereen.

Aan punt vier, mijnheer de minister, kunt u als Vlaams minister weinig doen: de sociale lasten zijn te hoog.

Werkt het huidige systeem goed en zo ja, dan moet het misschien toch, zoals uit de enquête blijkt en misschien ook uit een aantal andere ervaringen, een beetje worden bijgestuurd? Of is de periode die is verstreken sinds men dit heeft opgestart, te kort?

Ik heb, mijnheer de minister, een vijftal vragen. Kunt u een gedetailleerde stand van zaken geven met betrekking tot de maatregelen voor de 50-plussers, en meerbepaald het meerbanenplan? Hoe loopt de tewerkstellingspremie 50+? Moet die worden bijgestuurd? Kan men hier inderdaad spreken van een vestzak-broekzakoperatie? Langs de ene kant moedigt de regering de aanwerving van 50-plussers aan met een tewerkstellingspremie, terwijl ze deze maatregel aan de andere kant tenietdoet met een dure outplacementverplichting. Wat kunnen we hieraan doen? Wat is de stand van zaken bij de 50+-clubs? Moet hier eventueel worden bijgestuurd? Wat kunnen we doen

om te komen tot een mentaliteitswijziging ten opzichte van 50-plussers op het werkveld, bij de werkgevers zelf? En ten slotte: wat zijn in uw ogen de kernpunten van een activeringsbeleid voor 50-plussers?

De voorzitter: De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel: Ik deel de bekommernis van de heer Peumans. Het probleem van de 50-plussers is er zowel aan de vraagzijde als aan de aanbodzijde. Wat de vraag betreft, is er de kostprijs van 50-plussers. De Vlaamse Regering heeft nu een maatregel genomen om werkgevers aan te moedigen wat dat betreft. Er is inderdaad de outplacementverplichting voor 45-plussers. Sommigen, zoals Federgon, hebben geopperd om die verplichting te veralgemenen. Mijnheer de minister, ziet u er iets in om de verplichting uit te breiden tot de andere leeftijdsgroepen? Op die manier worden die extra kosten niet meer voor één leeftijdsgroep aangewend.

Vorige week hebben we via de krant al kunnen vernemen hoeveel 50+-premies er zijn verstrekt. Dat is natuurlijk een goede maatregel om de kostprijs van 50-plussers te verminderen, maar ook daar treedt het deadweighteffect op. Dat is erg moeilijk te meten. Hebt u een idee in welke mate dat effect een rol speelt?

Ook qua aanbod moet er worden gewerkt. Er is niet alleen het probleem dat werkgevers 50-plussers te duur of te weinig flexibel vinden. Er is ook de motivatie van sommige 50-plussers. Niet elke 50-plusser wil immers herintreden. Er zijn schrijnende voorbeelden van 50-plussers die eindeloos zoeken en jammer genoeg niet meer aan de bak komen, maar er zijn ook andere voorbeelden. De sluitende aanpak wordt getraptd ingevoerd. Voor 50-plussers zou die eind dit jaar of volgend jaar worden ingevoerd. Mijnheer de minister, u gelooft sterk in die uitbreiding van de sluitende aanpak naar 50-plussers. Staat u daar nog altijd achter en overweegt u een versnelde invoering van die sluitende aanpak voor die leeftijdscategorie?

De voorzitter: Mevrouw De Ridder heeft het woord.

Mevrouw Annick De Ridder: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, geachte leden, ik sluit me ook graag bij deze vraag aan, zij het met een iets andere invalshoek. Ik heb in het verleden ook al diverse vragen gesteld over de activering van 50-plussers. Als ik me niet vergis, zou in april of mei een beslissing worden genomen over de richting die u ter zake uit wilt. We merken immers dat uw federale collega er een iets andere visie op nahoudt. Hij wil die categorie van 50-plussers laten voor wat ze is. Hij wil heractiveren via het PWA-systeem. Ondertussen weten we dat dit een werkloosheidsval is. De Vlaamse Regering moet de

komende maanden de knoop doorhakken over de vraag of die 50-plussers zullen worden opgenomen in het systeem van activering door de sluitende aanpak waarmee u enkele jaren geleden bent begonnen en dat zeer succesvol is. Is daar al duidelijkheid over? Wanneer valt die beslissing? Dat is uiteraard geen zwart-witsituatie. We hebben het er in het verleden ook al over gehad. Het moet heel pragmatisch worden benaderd. Er mag zeker geen sprake zijn van een zwart-witbenadering.

Ik maak gebruik van deze vraag om even iets anders aan te kaarten. Recent werd ik gecontacteerd door verschillende 50-plussers die zich in de specifieke situatie bevinden dat ze in het verleden een firma met zelfstandige activiteit hebben gehad. Blijkbaar voelen ze nu al de druk van VDAB en RVA om mee te worden geactiveerd via een traject, om deel te nemen aan opleidingen, hoewel dat nog niet officieel is. Ze worden bestraft omdat ze een mandaat hebben in een slapende vennootschap uit het verleden. Ze zijn op hun vijftigste of vijfenvijftigste in de problemen gekomen. Ze oordelen dat ze tijdelijk van een uitkering zullen moeten genieten, omdat er een faillissement of iets dergelijks heeft plaatsgevonden. Ze hebben een mandaat in een slapende vennootschap, waar ze soms al jaren geen winstuitkering of loon van hebben gekregen, maar blijkbaar houden zowel de VDAB als de RVA er ter zake een erg rigide houding op na. Natuurlijk bent u slechts bevoegd voor de VDAB.

Die mensen worden dus bestraft. Ik ben het er volledig mee eens dat, indien die mensen winst of een loon krijgen uitbetaald via die vennootschap, het niet gepast is dat zij in het uitkeringscircuit zitten. Zowel RVA als VDAB stellen echter dat dit een politiek probleem is en dat de beleidslijn of het wetgevende kader bepaalt dat ze ter zake heel streng moeten optreden. Ze kunnen geen rekening houden met jaarrekeningen of bewijzen dat er al 4 of 5 jaar geen loon meer is uitbetaald door die vennootschap. Voor die 50-plussers is dat een zeer gevoelige situatie. Ze weten niet of ze die vennootschap failliet moeten laten gaan, of ze tot een vereffening moeten overgaan. Die uitkering beschouwen ze als een overgangsmaatregel voor enkele maanden. Als ze die vennootschap vereffenen, zet dat nog eens een domper op de toekomst. Het doet hun kansen afnemen. Ze hopen immers snel opnieuw van start te kunnen gaan.

Mijnheer de minister, ik heb er begrip voor mocht u daar nu niet op kunnen antwoorden, maar ik wou mijn bezorgdheid ter zake uiten. Misschien moet ik daar een nieuwe vraag over stellen, of misschien kunt u dat laten nakijken voor de toekomst.

De voorzitter: De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, er zijn nu al verscheidene plannen gelanceerd, zoals het meerbanenplan, Jobkanaal

en aanverwante toestanden. Daarbij moeten we steeds vaststellen dat er qua doelgroepen een amalgaam wordt gemaakt van arbeidsgehandicapten, allochtonen en ouderen. Dat is niet één doelgroep. Dat zijn verschillende doelgroepen, en die vragen een verschillende aanpak. Ik heb u daar al enkele malen op gewezen. Enkele weken geleden hebt u met betrekking tot dat meerbanenplan en dat Jobkanaal nog cijfers gegeven over de instroom naar de arbeidsmarkt. Qua allochtonen bleek er wel vooruitgang te zijn geboekt, maar voor oudere werknemers helemaal niet.

Ik pleit dus voor een verschillende aanpak. U zult misschien antwoorden dat ik pleit voor een gelijke aanpak voor iedereen, en geen positieve discriminatie. Dat klopt inderdaad. Maar er is wel een verschil tussen een oudere werknemer die met de moeilijkheden te maken heeft die de heer Peumans heeft opgenoemd en een kloeke, gezonde allochtoon die gelijk behandeld mag worden met de even kloeke, jonge Vlaming.

Voor de aanbodzijde heb ik bedenkingen bij wat de heer Van den Heuvel zegt. Mijn ondervinding zegt me dat de meerderheid van de 50-plussers wel terug wil werken. Ziet u de noodzaak in om in de toekomst een ander beleid te voeren voor 50-plussers? U maakt van de doelgroepen een amalgaam dat blijkbaar niet werkbaar is.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey: Ik heb nog een aanvullende vraag. De heer Peumans spreekt heel genderneutraal over 50-plussers. Hebt u zicht op de verhouding mannen-vrouwen bij herintreden?

De voorzitter: Mijnheer de minister, door het ontvankelijk verklaren van deze vraag zijn we misschien afgeweken van onze afspraak dat we in de loop van juni een globale evaluatie met een uitgebreide gedachtewisseling over de resultaten van het meerbanenplan zouden houden. We hebben toch beslist om deze vraag te laten doorgaan, niet enkel door wat in de media is verschenen over de kansen van 50-plussers. Juni is nog enkele maanden verwijderd. U beslist zelf of u op suggestie van de heer Van Goethem nog eens de context van het meerbanenplan wil geven. Maar in principe blijft onze afspraak geldig over de gedachtewisseling voor het reces.

Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Ik ga ervan uit dat onze afspraak voor het globale debat in juni overeind blijft. Maar ik wil graag antwoorden op de vragen van de heer Peumans en anderen.

De heer Peumans vertrekt van een vaststelling die vorige week in de media is verschenen. Voor de eerste keer ooit ligt de gemiddelde leeftijd van een Vlaamse

werknemer boven de 40. 25 percent van de Vlaamse werknemers is ouder dan 50 jaar. Is dat veel? Neen, nergens zijn minder ouderen aan de slag dan in Vlaanderen. Als je onze evolutie vergelijkt met de rest van Europa, zie je geen gunstige kentering. De situatie verbetert, maar ze verbetert overal in Europa. We zullen dus eigenlijk nog altijd een inhaalbeweging moeten doen tegenover de rest van Europa. Zelfs in Wallonië en Brussel is het aandeel van ouderen in de werkende bevolking, ondanks de veel hogere werkloosheid, groter dan bij ons.

Werkgevers zeggen dat ouderen wel veel ervaring hebben, maar te weinig flexibel zijn en geen zware fysieke arbeid meer aankunnen. Het is interessant om te kijken naar wat we bereiken met onze tewerkstellingspremie 50+. We hebben ongeveer 2000 aanvragen gehad. Een op vier van de tewerkstellingspremies wordt toegekend voor aanwervingen in het paritair comité van de bedienden. Dat is eigenaardig op het eerste gezicht, want net bij bedienden speelt anciënniteit en leeftijd sterk in de verloning. Daar staat ietwat contradictorisch tegenover dat iets meer dan de helft van de premies wordt aangevraagd voor brutolonen die eerder laag zijn. Het is niet evident om daaruit conclusies te trekken.

Aanmoedigend is dat de metaal- en bouwsector elk zowat 14 percent van de premies voor zich nemen. Ze staan bekend als sectoren met zware arbeid en toch worden er 50-plussers aangeworven. Dit moeten we zeker verder onderzoeken, maar het spreekt vooroordelen tegen in gunstige zin.

Is er deadweight? Ongetwijfeld, maar ik durf vandaag niet zeggen of die belangrijk is. Er is wel een gunstige kentering, en dat moet naast de conjunctuur toch iets te maken hebben met deze maatregel. De uitstroom werkloosheid-werk is de volgende: er gaan vandaag gemiddeld 2500 niet-werkende werkzoekende 50-plussers per maand aan de slag. Een jaar geleden waren het er 1800 per maand. Nu is het gemiddeld 700 meer. Het zou prentieus zijn om te stellen dat het alleen aan deze premie ligt, want er is ook een gunstige conjunctuur. Maar er kan vandaag gezegd worden dat ouderen gemakkelijker aan de slag gaan dan een jaar geleden, en de premie kan daar zeker iets mee te maken hebben.

De signalen van werkgevers zijn niet dat ze schreeuwen om ouderen. Er is nog ontzettend veel te doen. Door de statistieken die we nu verzamelen, zijn we ons alleen maar meer bewust geworden van de omvang van het probleem, ook omdat we oudere werkzoekenden in onze statistieken nu duidelijk bestempelen als 'zoekend naar werk' en 'beschikbaar voor de arbeidsmarkt'. Door die verandering van de statistieken hebben we een bestaand probleem veel scherper in beeld gebracht. In januari 2000 telden we maar 14.116 werkzoekenden ouder dan 50 jaar, slechts 8 percent van het aantal werkzoekenden. Vandaag

kunnen ze zich niet meer uitschrijven. Ze zijn zeer zichtbaar in de statistiek. In januari 2007 ging het om 47.040 werkzoekenden, of 25 percent van het totale aantal.

In het Generatiepact zijn maatregelen genomen om de vluchtroute van werkgevers en werknemers naar brugpensioen wat moeilijker te maken. Ook in het meerbanenplan zitten maatregelen, zoals de tewerkstellingspremie. Er zijn nu 2024 premies aangevraagd, waarvan er 1400 goedgekeurd zijn. We zijn dat nog verder aan het bekijken.

We hebben ook Jobkanaal. Mijnheer Van Goethem, ik vind dat u daar nogal verwarrend over spreekt. Jobkanaal is er niet voor één doelgroep, maar voor vier doelgroepen. Dat zijn vier verschillende problematieken. Ook ouderen worden via Jobkanaal aangeworven. Ik heb goede hoop dat we de doelstelling om 5.000 mensen uit de kansengroepen te werk te stellen via Jobkanaal, ook gaan waarmaken.

De 50+-clubs van de VDAB zijn eind 2006 opgestart. Daar zullen we wellicht nog leergeld moeten betalen. Zo'n 4600 oudere werkzoekenden hebben via die formule te kennen gegeven dat ze informatie willen. Zij hebben intussen een collectieve informatiesessie gevolgd. 2600 van hen hebben aangegeven dat ze geen nood hebben aan verdere bemiddeling. We hebben ook de hertewerkstellingscellen. Die passen in het kader van het Generatiepact. Dat is een leerproces dat nog loopt.

Over outplacement kun je lang discussiëren. Dat is geen Vlaamse maatregel. Die komt niet uit het meerbanenplan. De verplichting van outplacement voor 45-plussers leidt tot een selectieve verhoging van het sociaal passief, maar outplacement heeft ook een doel, met name ervoor zorgen dat wie aan het werk was, gemakkelijker nieuw werk vindt. Outplacement is in zekere zin ook een besparing in de wervings- en selectiekosten van een nieuwe aanwervende werkgever van iemand die ouder is dan 45. Het werkt dus als een sociaal passief voor wie iemand in dienst heeft, maar ook als een kostenvermindering voor wie iemand wil aanwerven. Het is niet zo eenvoudig om dat eenduidig te analyseren. We moeten de tijd zijn werk laten doen.

Mevrouw De Ridder, uw vraag loopt vooruit op de evaluatie van de sluitende aanpak. Die is volgens mij niet voorzien in mei. De federale afspraak met alle gewesten dat de sluitende aanpak, zoals die ook federaal wordt opgevolgd in de RVA, de 50-plussers nog niet omvat, maar wel iedereen tot en met 49 jaar, loopt tot juni 2007 en houdt een evaluatie in. We gaan die niet in mei houden. Ik denk dat die evaluatie na juni zal volgen.

Mevrouw Annick De Ridder: Ik dacht dat u op een eerdere vraag eens had geantwoord dat er in april of mei beslist zou worden of de 50-plussers betrokken zouden worden.

Minister Frank Vandenbroucke: Neen. Er loopt een evaluatie van het geheel, maar een beslissing op basis daarvan gaan we nu nog niet nemen. We zullen die beslissing nemen bij de vorming van een nieuwe federale regering.

Op de vraag of we ook de 50-plussers sterker moeten activeren en eventueel meenemen in die aanpak, ben ik geneigd ja te zeggen. Beslissingen daarover, met alle gewesten samen, zie ik eerlijk gezegd niet voor de federale verkiezingen gebeuren. Ik kan daar natuurlijk wel een standpunt over hebben, dat is iets anders.

U hebt ook een probleem opgeworpen dat ik niet ken, maar dat er ongetwijfeld is. Ik stel voor dat u mij een nota stuurt met een precisering van de problemen die de VDAB en de RVA opwerpen. Dan kan ik dat verder bekijken.

De heer Jan Peumans: Mijnheer de minister, we kunnen bij de evaluatie van de meerbanenplannen nog eens terugkomen op deze materie.

Mijnheer Van Goethem, ik begrijp uw tussenkomst over "een amalgaam van doelgroepen" niet goed. We kunnen daar bij een andere gelegenheid eens over discussiëren.

Ik stel vast dat minister Marcourt in het interview heel positief was over onze de aanpak van de jeugdwerkloosheid. In een aantal Waalse steden is het probleem van de jeugdwerkloosheid nog veel groter. De aanpak met een doelgroepenbeleid is wel degelijk succesvol gebleken. Minister Marcourt gaf als voorbeelden Gent en Oostende, waar men aangetoond heeft dat de gerichte doelgroepenaanpak, die trouwens ook in het meerbanenplan staat, wel degelijk succesvol kan zijn. Dat is natuurlijk wel een ander verhaal dan dat van de 50-plussers.

De heer Louis Bril: Mijnheer de minister, de uitstroom van 2500 personen is inderdaad hoopgevend. Het probleem dat, samen met de sociale partners, opgelost moet kunnen worden, is dat het brugpensioen vanaf 54 of 55 jaar via cao's geregeld wordt. Wanneer een bedrijf bij iemand die zijn brugpensioen vanaf 54 of 55 jaar kan opnemen, erop aandringt om toch langer te werken, stuit dat bedrijf bijna altijd op een weigering. Bijna alle bedrijven worden met dat probleem geconfronteerd. 99 procent van de mensen vertikt het om langer te blijven.

Wanneer men navraagt wat de reden daarvoor is, blijkt vaak dat men wil babysitten. Af en toe wil men ook nog wat op reis gaan en dergelijke, maar de belangrijkste reden is babysitten. Van de jongere koppels gaan man en vrouw allebei werken, maar wat moeten ze met de kinderen doen? Ze moeten worden opgehaald aan de crèche of aan de school om 16 uur, en op woensdagnamiddag. Een belangrijk probleem voor de bedrijven, die willen dat het brugpensioen wordt opgetrokken, zijn de cao's. Voormalig premier Dehaene heeft ooit geprobeerd om

die leeftijd te verhogen naar 57 of 58 jaar, maar hij is van een kale reis thuisgekomen. Die zouden we toch moeten proberen op te trekken.

Een pijnlijk voorbeeld is Volkswagen Vorst, waar het personeel een brugpensioen vanaf 50 jaar krijgt aangeboden, met een ongelooflijk hoge uitstappremie. Zolang we dat niet aan banden kunnen leggen, zal het erg moeilijk zijn om de werkzaamheidsgraad van 50-plussers te verhogen.

De voorzitter: Mevrouw De Ridder heeft het woord.

Mevrouw Annick De Ridder: Mijnheer de minister, ik ben blij te horen dat u ervoor gewonnen bent om de 50-plussers alleszins meer te activeren in Vlaanderen. We moeten niet verwachten dat er nog een beslissing komt voor 10 juni waar de gewesten en het federale niveau bij betrokken zijn.

Mijnheer de minister, ik zal u een nota sturen waarin ik het probleem uit de doeken doe. Wilt u dan samen met het federale niveau nagaan wat ermee kan gebeuren?

De voorzitter: De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem: We zullen zien als we de evaluatie maken. Mijnheer Peumans, ik dank u voor uw goede raad om eens een Franstalige krant te lezen. U kunt er blijkbaar niet over zwijgen dat u sinds een paar dagen ook Le Soir leest. Probeer eens Le Monde, want Le Soir heeft de reputatie de krant van de conciërges te zijn.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey: Mijnheer de minister, de kinderopvang waar de heer Bril het over heeft, zit mee in het meerbanenplan. Ik hoop dat we dat ook mee opnemen in de evaluatie in juni. Vrouwen zijn geen aparte doelgroep in het meerbanenplan. Als we het niet noteren, kunnen we niet weten hoeveel vrouwen en mannen er zijn.

Minister Frank Vandenbroucke: Ik zal dat navragen en u het antwoord geven.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Steven Vanackere tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de overheveling van de tewerkstelling van mensen met een handicap van het VAPH naar de VDAB

De voorzitter: De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: De tewerkstelling van mensen met een handicap inspireert een volksvertegenwoordiger om de gewest- en de gemeenschapsministers tegelijk te bevragen. Mijnheer de minister, ik hoop dat u in uw antwoord het accent zult leggen op het probleem van wat we aan de mensen vertellen, en minder op het probleem van wie wat betaalt. Dat laatste is een interne aangelegenheid van de overheid. We zouden lang kunnen discussiëren over de bevoegdheidsverdeling. Waar bevoegdheidsproblemen kunnen bestaan, kunnen er samenwerkingsakkoorden worden gesloten om dat op te lossen. Ik wil vooral vragen hoe we kunnen vermijden dat er brokken worden gemaakt als we in het kader van het beter bestuurlijk beleid, de tewerkstelling van mensen met een handicap benaderen vanuit de institutionele organisatie VDAB, veeleer dan vanuit het VAPH.

Er zijn verschillende aspecten aan dit probleem. De trajectbegeleiding, de begeleiding van personen met een handicap naar tewerkstelling, is in de huidige regeling een gewestbevoegdheid. Voor het Vlaamse Gewest staat ATB Vlaams-Brabant, een dienst erkend door de VDAB, hiervoor in. In het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest is dat de Werklijn, een vzw erkend door de BGDA.

Voor Brusselse mensen met een handicap werken deze samen omdat ATB een verplichte sluis is om te kunnen werken in een beschutte werkplaats of om tot een bijzondere beroepsopleiding te worden toegelaten. De Werklijn begeleidt, ATB attesteert. ATB verzorgt daarboven de begeleiding van mensen, die op de mutualiteit staan of die een uitkering krijgen wegens van een arbeidsongeval of een beroepsziekte. De Werklijn heeft immers enkel een erkenning voor mensen die beschikbaar zijn voor de arbeidsmarkt.

We mogen hier wel hulde brengen aan de institutionele creativiteit van velen die het probleem van de mensen zien. Ze stellen niet eerst de institutionele vraag, maar gaan aan de slag. Het gaat niet over grote aantallen mensen en ook niet over een grote werklast.

Tot hiertoe is er geen probleem en het zou in de toekomst ook geen problemen mogen meebrengen, ware het niet dat vandaag alles gebeurt onder de hoede en de financiering van het VAPH. Met andere woorden, als straks het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap niet meer bevoegd zou zijn, betekent dat dan dat de financiering ook zou wegvallen en vernauwen – en dat is niet stout bedoeld – naar een gewestelijk niveau?

Naast de kwestie van de trajectbegeleiding is er nog een tweede probleem. De tewerkstellingsondersteunende maatregelen vallen vandaag volledig onder de bevoegdheid van het VAPH. Dat betekent dat een werknemer die een aangepaste werkomgeving nodig heeft, waarbij de werkgever bijvoorbeeld een investering moet doen om het voor een blinde mogelijk te maken een telefoocen-

trale te bedienen, daarvoor steun kan aanvragen bij het VAPH. Zijn werkgever, ook al is die gevestigd in Brussel of Wallonië, zal hiervoor subsidiëring ontvangen. De steun is dus gerelateerd aan de persoon en niet aan de plaats waar hij werkt. Uiteraard wordt dit problematisch als de bevoegdheid naar een gewestelijke instelling wordt overgeheveld.

Een laatste onderdeel gaat over de beschutte werkplaats. In het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest wordt door het VAPH één beschutte werkplaats betoelaagd. Ze dreigt haar betoelaging te verliezen als het VAPH zijn bevoegdheid kwijt speelt en overdraagt aan een gewestelijke instantie.

Mijnheer de minister, hoe denkt u deze operatie te voleindigen met behoud van de huidige service aan de Brusselse werkzoekenden met een handicap? U moet dat niet alleen doen. U kunt daarvoor desgevallend samenwerken met anderen, eventueel met uw collega's binnen de Vlaamse Regering of van andere regeringen om een antwoord te bieden. Hoe zult u de persoonsgebonden rechten van de werkzoekende garanderen binnen een gewestelijk instituut? Hoe zal er in de toekomst voor gezorgd worden dat Brusselaars met een handicap, die kiezen voor een dienstverlening vanuit de Vlaamse gemeenschap, er ook ten volle van kunnen genieten? Hoe denkt u de toekenning van tewerkstellingsondersteunende maatregelen voor de werknemer met een handicap in de toekomst te regelen? Is er al een oplossing uitgewerkt voor de beschutte werkplaats in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, die vandaag betoelaging ontvangt vanuit het VAPH?

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik sluit me graag aan bij de vraag van de heer Vanackere. Ik stel mijn vraag wel vanuit een iets andere invalshoek. Ik wil van de gelegenheid gebruik maken om enkele problemen te signaleren in verband met de overheveling van de bevoegdheden betreffende de tewerkstelling van personen met een handicap van het VAPH naar de VDAB.

Onlangs heb ik van een coördinator vernomen dat de administratieve formaliteiten sterk zijn toegenomen. Het BBB heeft echter juist als doel dat alles meer wordt gestroomlijnd en eenvoudiger wordt gemaakt. In de realiteit blijkt het, jammer genoeg, anders te lopen. De persoon in kwestie kon vroeger voor alle papieren terecht bij het agentschap. Als een werkgever nu drie personen met een handicap uit drie verschillende provincies in dienst heeft, dan moet er, in geval van aanpassingen, voor iedere werknemer naar de provinciale afdeling van het agentschap worden gestapt. Pas nadat de papieren daar in orde worden gebracht, kan hij naar de VDAB gaan.

De mensen moeten dus eerst aankloppen bij het Vlaams agentschap en daarna bij de VDAB. Dat zorgt voor verarring. Ik pleit er dan ook voor om op korte termijn een soort eenloketfunctie op poten te zetten. In dat geval zou de werkgever dan bijvoorbeeld bij de provinciale afdeling van het VAPH alle papierwerk in orde kunnen laten brengen. De rompslomp wordt daardoor sterk verminderd.

Een andere mogelijkheid is dat het agentschap alles intern regelt. Dat wil zeggen dat het VAPH alle papierwerk zelf opvolgt en contacten legt met de VDAB en de werkgever. Als bijvoorbeeld werknemers met een handicap uit drie verschillende provincies worden aangevraagd, zou er één centraal aanspreekpunt moeten zijn. Nu moet de werkgever een extra inspanning leveren omdat hij zich moet richten tot de drie verschillende afdelingen. Hij of zij heeft wel iets anders te doen. Ik begrijp dat de werkgever niet meer gemotiveerd is om mensen met een handicap in dienst te nemen als er zoveel rompslomp aan te pas komt.

Een andere mogelijkheid is dat de VDAB zich zou bezighouden met alle papierwerk, zelf alles intern zou regelen en alles bespreken met het Vlaams agentschap. Waarom wordt de persoon met een handicap opgezadeld met nog meer papierwerk? De Vlaamse overheid moet zelf regelen hoe die persoon met een handicap wordt geholpen. Het is niet de verantwoordelijkheid van de persoon met een handicap om zich daarmee bezig te houden. De Vlaamse overheid wordt daar natuurlijk voor betaald. Ik pleit dan ook voor een eenloketfunctie.

De voorzitter: Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: Ik sluit me aan bij de vraag van de heer Vanackere. Ik ben blij dat hij de zaak behandelt vanuit het standpunt van de werknemer of van de instelling. Het resultaat is het belangrijkste, en niet wie wat doet.

Ik wil er wel op wijzen dat we er niet altijd van moeten uitgaan dat de VDAB een gewestinstelling is. In sommige materies die vooral een gewestbevoegdheid zijn, zitten ook gemeenschapsbevoegdheden en ook het omgekeerde is mogelijk. Bij Welzijn zitten bijvoorbeeld OCMW's, wat niet van toepassing is voor Brussel.

Mijnheer Vanackere, we moeten ervoor zorgen dat die instellingen openstaan voor Brussel. U gaat er in uw vraagstelling vanuit dat de VDAB alleen bevoegd is voor het gewest, maar dat is een verkeerd uitgangspunt. We moeten de betrokkenen bewust maken van het feit dat ze ook een verantwoordelijkheid hebben ten aanzien van Brussel.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, dames en heren, ik wil me aansluiten bij de geest

van de vraag van de heer Vanackere: we moeten inderdaad geen lange discussie voeren over de bevoegdheden, maar kunnen ons beter afvragen hoe het zit met de mensen op het terrein. Ik zal toch wel iets over bevoegdheden zeggen, maar louter om te beklemtonen dat we in staat zijn om in deze fase een volstrekte continuïteit te organiseren. Dat is belangrijk. Ik denk dat de mensen op het terrein daar onvoldoende van op de hoogte zijn. Hiermee geef ik ook meteen een reactie op de vragen van mevrouw Stevens.

Mevrouw Stevens, ik heb geen zicht op wat u aankaart als probleem. Ik kan zonder voorbereiding geen antwoord geven op uw vragen. Ik stel dus voor dat u mij een nota stuurt om me uit te leggen wat u precies ervaart als administratief probleem. We wijzigen vandaag niets bij de overheveling. Het is dus niet het Beter Bestuurlijk Beleid dat een probleem creëert, volgens mij stelt u een bestaand probleem vast. In de afspraak over de transitie van dit beleidsdomein naar Werk, werd de regelgevende en administratieve continuïteit immers vooropgesteld. Ik denk dus niet dat wij iets hebben gewijzigd, maar ik kan me natuurlijk vergissen. En los daarvan, ook als we niets hebben gewijzigd, maar u stelt een probleem vast, dan moeten wij dat bekijken.

Mijnheer Vanackere, mevrouw Roex wees er al op en u weet natuurlijk dat de instellingen van de Vlaamse Gemeenschap en van het Vlaamse Gewest gefusioneerd zijn. Dit heeft tot gevolg dat de instellingen van de Vlaamse overheid niet louter als gemeenschaps- of als gewestinstellingen kunnen worden beschouwd. Ze kunnen gelijktijdig zowel gemeenschaps- als gewestbevoegdheden uitoefenen, afhankelijk van de opdrachten die ze van het Vlaams Parlement of van de Vlaamse Regering krijgen.

De VDAB vormt daarvan een mooi voorbeeld. De VDAB verzorgt immers gelijktijdig zowel de arbeidsbemiddeling, hetgeen een gewestbevoegdheid is, als de beroepsomscholing en -vorming, hetgeen een gemeenschapsbevoegdheid is. Anders gesteld, wegens de fusie in Vlaanderen bestaan er bij de Vlaamse overheid geen loutere gemeenschaps- en gewestinstellingen.

Dat heeft tot gevolg dat een louter bestuurlijke overheveling, zoals de overheveling van sommige bevoegdheden van het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap of VAPH, naar de VDAB, de bevoegdheden van de Vlaamse overheid in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest niet wijzigt, noch de uitoefening ervan beïnvloedt. Voor wat de persoonsgebonden rechten betreft van de Brusselse personen met een handicap die blijven kiezen voor een dienstverlening vanuit de Vlaamse Gemeenschap, wordt de continuïteit dus gewaarborgd.

Voor de volledigheid wens ik u mee te geven dat de bestuurlijke overheveling waarop uw vraag om uitleg

doelt, werd geconcretiseerd in het besluit van de Vlaamse Regering van 17 november 2006. Ik kom hier zo dadelijk op terug bij de beantwoording van uw tweede vraag over de tewerkstellingsondersteunende maatregelen.

Ik neem aan dat u met de tewerkstellingsondersteunende maatregelen voor de werknemers met een handicap doelt op de volgende drie maatregelen: ten eerste de Vlaamse Inschakelingspremie, of VIP, ten tweede, de loonsubsidie voor werkgevers die personen met een handicap tewerkstellen, cao 26, en ten derde, de tenlasteneming van bijkomende uitgaven voor de professionele integratie van personen met een handicap.

In de drie besluiten waarin deze drie maatregelen werden uitgewerkt, werd telkens het VAPH aangeduid als de instantie die de tegemoetkomingen verleende of de loonsubsidie toekende. In het besluit van 17 november 2006 tot aanpassing van de regelgeving met betrekking tot de integratie op de arbeidsmarkt van personen met een handicap, werd deze bevoegdheid van het VAPH overgedragen naar de VDAB. Dat wijzigt dus niets aan de bevoegdheden van de Vlaamse overheid in het Brussels Hoofdstedelijke Gewest, noch aan de wijze waarop deze worden uitgeoefend.

Vanzelfsprekend dient de VDAB over een decretale machtiging te beschikken om deze bevoegdheid te kunnen uitoefenen. Die werd opgenomen in artikel 5, paragraaf 1, ten 5^e, van het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het publiekrechtelijk vormgegeven extern verzelfstandigd agentschap Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding. In dat artikel wordt bepaald dat de VDAB instaat voor: ten eerste, het toekennen van tegemoetkomingen ter ondersteuning van de inschakeling op de arbeidsmarkt van de ingeschreven erkende personen met een handicap, ten tweede, het verzorgen van de trajectbegeleiding, de beroepsoriëntering, de beroepsopleiding en het verlenen van de toegang tot de gesubsidieerde tewerkstelling in de beschutte werkplaatsen, en ten derde het erkennen en subsidiëren van organisaties die instaan voor het verzorgen van trajectbegeleiding. De VDAB heeft dus ook de decretale machtiging om dit te doen.

Ook inzake de beschutte werkplaats gaat het louter om een bestuurlijke reorganisatie, waarbij niet langer het VAPH, maar het Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie voortaan instaat voor de subsidiëring. Ik verwijs hiervoor naar artikel 79, paragraaf 1 van het decreet van 23 december 2005 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2006 en naar de artikelen 54 en verder van het besluit van de Vlaamse Regering van 17 november 2006 tot aanpassing van de regelgeving met betrekking tot de integratie op de arbeidsmarkt van personen met een handicap binnen het beleidsdomein Werk en Sociale Economie. Dit is natuurlijk een bevoegdheid van mijn collega, minister Van Brempt. Als u dus meer uitleg

wenst te vernemen over de beschutte werkplaatsen, is het nuttig om haar te contacteren.

Mevrouw Stevens, u kaartte een specifiek administratief probleem aan. Ik stel dus voor dat u het wat meer in detail omschrijft in een nota.

De voorzitter: De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: Mijnheer de minister, ik vind dit een bijzonder geruststellend antwoord. Ik stel prijs op de pragmatische manier waarop u uw antwoord hebt gegeven. Het is geruststellend dat u het accent legt op wat mevrouw Roex al zei. We moeten ervoor zorgen dat al onze eigen organisaties daar nog meer van doordrongen zijn. Want het zijn dikwijls niet de politici, maar de organisaties zelf die van zichzelf beweren dat ze gewestelijk van aard zijn.

Het doet me als Brusselaar, samen met mevrouw Roex, genoeg dat ik de minister zo klaar en duidelijk hoor zeggen dat elke dienst binnen de Vlaamse administratie potentieel gemeenschapsbevoegdheden kan uitoefenen wanneer de Vlaamse Regering daarom verzoekt. Ik vind dat een signaal dat zeker op het terrein moet gehoord worden. Met de Handelingen die we ter beschikking zullen stellen, zal het een en ander opgeklaard worden.

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Ik denk dat er toch een klein obstakel is bijgekomen. Vroeger moesten de mensen enkel langs het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap passeren, maar nu moeten ze naar het Vlaams Agentschap en naar de VDAB. Ze moeten dus langs twee instellingen gaan. Ik zal dit verder concretiseren in een vraag om uitleg zodat we dit later in de commissie kunnen bespreken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
